משל ונמשל...

"ויהי שמך אברהם" (בראשית יז, ד).

שינוי שמם של אברהם ושרה.

כאשר ממליכים מלך עורכים כינוסים מיוחדים מלאי כבוד והדר, ובהם מציינים את ההמלכה הגדולה של המלך. לעומת זאת, להכתרת המלכה לא עורכים בדרך כלל אירועים מיוחדים, היא נעשית מלכה מאליה לאחר הכתרתו של המלך, שהרי היא אשתו של המלך, וכאשר המלך מקבל את תוארו, מקבלת גם היא את תואר המלכה בזכותו.

עפ"י משל זה מבאר **רבי יצחק מוולוז'ין** את ההבדל בלשון הפסוקים:

לגבי אברהם נאמר: "והיה שמך אברהם" בלשון עתיד, ואילו אצל שרה נאמר: "כי שרה שמה", שמשמעותו היא ששמה הוא שרה כבר מן העבר. וההסבר הוא:

בשעה שאמר הקב"ה לאברהם: "והיה שמך אברהם", שעל כך דרשו חז"ל שעשאו לאב המון גויים, אם כן, שרה נעשית ממילא למלכה. ולכן אמר: "לא תקרא את שמה שרי, כי שרה שמה", משנקרא שמך אברהם, נקרא שמה שרה, כי היא שרה על המון גויים בזכות אברהם.

הגאון הקדוש **רבי מרדכי חיים מסלונים זצ"ל** תאר את נסיונותינו במשל.

רבבות גודשים את האיצטדיון לחזות בתחרות אולימפית לקפיצה לרוחק. אלופי כל הארצות מפגינים יכולתם. האחד קופץ למרחק שמונה מטרים. התפעלות. חברו למרחק שמונה וחצי, מחיאות כפיים. המנצח קופץ למרחק תשעה מטרים, תשואות סוערות. המנצחים צוערים לדוכן, לקבלת המדליות, והנה אדם עובר את המשוכה ונכנס לזירה. הקהל עוצר נשימתו: האמנם יתגלה כוכב חדש? והאלמוני מאותת שימתינו בחלוקת המדליות. בנחרצות שולף הוא את חגורת מכנסיו ובכובד ראש מניח אותה על הארץ, מרחק כחצי מטר מרגליו. ואז אוזר הוא כוחותיו, ובקפיצה אחת עובר את החגורה! בהבעת אושר קד קידה לקהל, וממתין לתשואותיו...

כך נראים אנו ונסיונותינו, לעומת נסיונות הדורות שלפנינו!... ועוד מחכים אנו לתשואות. מחמיאים לעצמנו על גבורתנו...

אמנם כן, נסיונות הם, ועמדנו בהם. אבל לעומת הנסיונות שאבותינו התנסו בהם, ועמדו בהם בכבוד ובגבורה, במה נחשבים הם! ואיך נישא פנים אל אבותינו - אם נכשל בנסיונותינו הפעוטים?...

שיעור מיוחד מדי יום ע"י אופנו פאש - הישיבה והכולל.

בס"ד. 18.40 הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 11.15 - 12.30 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה. הצבור הקדוש מוזמן.

* **בליל שבת** שיעור בשעה: 20.15 - 21.15. äøåú ìéãâàì ïîîî ùåã÷äå ø÷éä øåáöä.

* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות שבת סימן **שצ"ט**, עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה). äøåú ìéãâàì ïîîî ùåã÷äå ø÷éä øåáöä.

* **בשבת** בין השעות: 15.00 - 15.30 שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן**, ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 15.30 תפילת מנחה. äøåú ìéãâàì ïîîî ùåã÷ä øåáöä.

יום	עלות השחר	טלית/ ותפילין	נץ
ש	05:37:45	05:54:30	06:51:00
א	04:38:30	04:55:15	05:51:45
ב	04:39:15	04:56:00	05:52:30
ג	04:40:00	04:56:45	05:53:15
ד	04:40:45	04:57:30	05:54:15
ה	04:41:30	04:58:15	05:55:00
ו	04:42:15	04:59:00	05:55:45
ש	04:43:00	04:59:45	05:56:45
א	04:43:45	05:00:30	05:57:30
ב	04:44:30	05:01:15	05:58:30
ג	04:45:15	05:02:00	05:59:15
ד	04:46:00	05:02:45	06:00:15
ה	04:46:45	05:03:45	06:01:00
ו	04:47:30	05:04:30	06:02:00

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת "נת - לך-לך":

השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.
* שיעור הכנה מ: **20.30 - 21.00.**

* ומהשעה: **21.00 - 22.00** שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת ביצה דף - טו.

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני **שמירת הלשון**.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

מנחה: 12.40.
ערבית ראשונה: 19.05.
äéôùä úéáøò: 22.00

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וחורף בריא ושמח.

המעוניינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 0527-182434

המעוניינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר – 2598156 תזכו למצוות.

עמוד התפילה...

*** אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים. הצבור היקר והקדוש מוזמן.**
קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.
*** וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות ובנים - ובניים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת ערבית מוצ"ש, מתקיים סדר לימוד של אבות ובנים בבית מדרשנו, או גם אחר חצי שעה. הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעוניינים לתרום לאחת מהעמותות **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל העניינים, התרומה לישיבה** בסך - 200 ש"ח. **ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב. לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.**
או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

מקור הברכה

חכמה ומוסר

בס"ד

עלון 665
ד' שבוע

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - **"חכמה ומוסר"**. פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת נח

"הראם והתיבה"

נח

* **מפטירין: רוני עקרה** ישעיה נ"ד.

והאשכנזים מוסיפים: עניה סוערה.

* אי"ה, ברכת הלבנה מברכין ממוצ"ש בערב.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת
חיפה : 5 : 27
תל אביב : 5 : 37
ירושלים : 5 : 22

יציאת השבת
חיפה : 6 : 34
תל אביב : 6 : 36
ירושלים : 6:37
ר"ת חיפה : 7 : 10
ר"ת תל אביב : 7 : 11
ר"ת ירושלים : 7 : 09

לך-לך

* **מפטירין: למה תאמר** ישעיה מ'.

* סוף זמן ברכת הלבנה במוצ"ש עד השעה 21:45.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת
חיפה : 4 : 20
תל אביב : 4 : 30
ירושלים : 4 : 15

יציאת השבת
חיפה : 5 : 28
תל אביב : 5 : 29
ירושלים : 5 : 30
ר"ת חיפה : 6 : 04
ר"ת תל אביב : 6 : 05
ר"ת ירושלים : 6 : 01

באמריקה ישנם עצי ענק, המתנשאים לגובה עשרות מטרים, עצים שגילם נמדד באלפי שנים. כל שנה, הריהי מחזור חיים בחיי העץ. טבעת נוספת בגזעו. כאשר מנסרים את העץ ניתן לעמוד על גילו לפי מספר הטבעות, ואף לדעת אלו שנים עברו עליו: בשנה טובה, נוחה וגשומה, תהיה הטבעת בהירה ורחבה. בשנה רעה היא תהיה צרה וכהה. לפני כמה שנים כרע אחד העצים תחת נטל השנים. בחנו החוקרים את הגזע הענק ואת אלפי טבעותיו. כל אחת מציינת שנה. נפרשה לעיניהם היסטוריה שלימה. עד שהגיעו לשנה שבה שטף המבול את העולם. הטבעת של אותה שנה היתה שחורה משחור, צרה ומצומקת. שנה של קטסטרופה, של שהיה מתחת למים סוערים ורותחים. שנה של אסון נורא אשר העולם איבד בה את זכותו לחיות, עקב השחתתו וסיאובו. מחוץ לתיבה קטנה המטלטלת על פני הגלים הסוערים. תיבה המכילה את הגרעין ממנו יתפתח העולם לאחר המבול: נח, בניו ונשיהם, חיות ועופות.

לא בכדי בא המבול.

העולם היה מושחת. בני האדם איבדו כל רסן, וההשחתה חילחלה אל בעלי החיים. אף הם השחיתו דרכם וחיו מין עם שאינו מינו. מזיווגים משונים אלו יצאו יצורי כלאיים מעוותים ומחרידים. דינוזאורים, ממותות, כל החיות ה'פרה-היסטוריות'. הקדוש ברוך הוא החליט להחזיר את העולם למסלול, ולהכחיד את היצורים הזוועתיים בני התערובת.

אבל היתה בהמה אחת, ענקית, בעלת ממדים מבהילים, שלא היתה תוצר כלאיים. היה זה הראם. הראם של פעם היה 'הלוייתן של הבהמות'. דוד המלך עליו השלום, ברעותו את צאן אביו, נתקל בראם רובץ וחשב אותו לגבעה. טיפס עליו, הראם התרומם לפתע מריבצו, ודוד המלך מצא את עצמו בין שמים לארץ... התפלל לה' שהראם יחזור לרבוץ והוא יוכל לרדת. כך היה, ודוד הודה לה': "מקרני ראמים עניתני"...

וחז"ל הקדושים שואלים: הראם, כיצד נכנס לתיבה?, כיצד ניצל מן המבול. ואצטט רעיון ששמעו לפני כארבעים שנה מהגאון רבי חיים קרייזווירט זצ"ל, רבה של אנטוורפן, וכה אמר: יש להבין את שאלת הגמרא. במקום אחר שאלה על כך הגמרא: "למאי נפקא מינה, מה שהיה היה". שכן הגמרא אינה ספר היסטוריה, אלא ספר של הכוונה והדרכה. כנראה, שגם כאן יש הדרכה. מה היא?

הגמרא מתרצת שנח הכניס לתיבה גור של ראמים, ראם קטן ועזיר. לא, דוחה הגמרא, גם הראם הקטן לא היה נכנס אל התיבה. גם הוא גדול וכביר. אלא מה, הוא שחה סביב התיבה, ואף שמי המבול היו רותחים, נעשה נס והמים סביב התיבה היו צוננים, כדי שלא להמיס את הזפת שחיפתה אותה. ועדיין, שואלת הגמרא, איך יכול היה לנשום. והרי אדים רעילים עלו ממי המבול. רק בתיבה היה אויר צלול ונקי. ותשובת הגמרא: "ראש חוטמו הכניס לתיבה", תחב לשם קצה אפו, נשם את אוירה וניצל.

נראה, שאין הדברים יוצאים רק ידי פשוטם. לפנינו סידרת משלים: המבול, תיבת נח, והראם. המבול הוא שטפון נורא, הגורף את החוטאים למצולות. מבחינה רוחנית, האם אין אנו חיים היום בדור של מבול? מבול של כפירה, מבול של שחיתות וזוהמה. מבול של ריצה מטורפת אחר ההבל, כשהטרדות והלחץ כובשים ומטביעים אותנו. מי יכול להנצל מן המבול?

ובמבול זה, משייטת לה תיבת נח, "נח איש צדיק". הצדיקים, תלמידי החכמים. נח מנותק מן המבול. הצדיק חי בעולם של זוהר וקדושה, עולם של תורה וטוהר. ואיתו משפחתו, וכל בעלי החיים שלא השחיתו דרכם. רמז למסתופפים בצל הצדיקים, ומצויים איתם בתיבתם. עולם הישיבות. שם האויר צלול ונקי. לשם לא חודרת ההשחתה.

אבל מה עם כל אלו שאינם יכולים להכנס אל התיבה, רבבות אלפי יהודים נאמנים שאינם נמצאים בישיבה ובבית המדרש. כל אלו העמלים לפרנסתם - האם נגזר עליהם להסחף במימי המבול הרוחני ולטבוע, חלילה? זוהי שאלת הגמרא: מה על הראם הענק, שאינו נכנס אל התיבה?

והתירוץ: נח הכניס אל התיבה גור ראמים. כלומר: הצלתם של אותם המונים היא על ידי חינוך בגיל הרך: מי שלמד בבית ספר חרדי - התחסן! הוא יחזיק מעמד כנגד הגלים הסוחפים! מי ששולח את בנו לבית ספר חרדי - מציל אותו מן המבול!

אבל בחינוך הרך לבדו, אין די. גם בגיל המבוגר יותר יש צורך "לשחות סביב התיבה". לשהות בסביבה תורנית, בחברה דתית. כי אם מתרחקים, נכויים! ועדיין לא די בכך. משום שהאויר שמחוץ לתיבה מורעלן חייבים איפוא "להכניס את החוטם לתיבה". לנשום אויר של תורה, להשתתף בשיעורי תורה!

רק אז נעמוד איתנים כנגד שטפון המבול השלילי, מחוסנים כנגד הרעל, מחושלים כנגד האוירה הקלוקלת!

פרשת לך – לך.

"גם אותנו מנסים..."

מצינו משל נאה במדרש: מעשה במוכר כלי זכוכית שהיתה חנותו מלאה סחורה. המדפים טעונים כוסות וקנקנים, צלוחיות ערוכות על הרצפות וגודשות את השולחן. והנה מגיע משלוח נוסף, סל מלא דברי זכוכית. החליט לנעוץ וו בקיר, ולתלות עליו את הסל. אבל הסל כבד, ואם יפול - ישברו הכלים. מה עשה? "היה מביא יתד, ותקעה, וניתלה בה, (וכאשר נוכח לראות שהיא נושאת את משקלו) אחר כך תלה את קופתו".

לגבי מה דברים אמורים? המדרש מביא זאת לענין הנסיונות שהקדוש ברוך הוא מנסה את האדם: אין הוא מנסה אלא את מי שיכול להחזיק מעמד, לעמוד בנסיון.

כך אמרו במדרש על הפסוק "והאלקים ניסה את אברהם" - כתיב, "ה' צדיק יבחן". אמר רבי יונתן, היוצר הזה אינו בודק קנקנים מרועעים, שאינו מספיק להקיש עליהם אחת עד שהוא שוברן. ומה הוא בודקו קנקנים יפים, שאפילו מקיש עליהם כמה פעמים אינם נשברים.

החל מפרשתנו, מתחילים אנו לעקוב אחר נסיונותיו של אברהם אבינו עליו השלום, אבי האומה. לאחר שהושלך לכבשן האש על אמונתו, לאחר שישב בצינוק כלא, לאחר שנחלץ והחל לעשות נפשות לאמונת האמת וראה פרי בעמלו - "ויאמר ה' אל אברם לך לך". נטוש הכל, קום ולך, ואין אומרים לך לאן. אלא "אל הארץ אשר אראך". הוא מגיע לארץ הקודש, מתחיל לקרוא בה בשם ה', והנה רעב נורא מאלצו לרדת מצרימה, ורעייתו נלקחת לבית פרעה. שרשרת של ייסורים, תלאות, נסיונות. כי יש את מי לנסות, היתד חזקה ואיתנה!

לא פעם עומדים אנו, ונותנים הודאה על חלקנו. דומה, שמזה עשרות דורות לא שרתה עלינו כזו חמלת

ההמשך בעמוד הבא.

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

פרשת לך–לך. המשך.

חמלת שמים. ברוך ה', יש לחם לאכול, ובגד ללבוש, וקורת גג, ומים בברזים, ואור חשמל, תנורי בישול ומכונות כביסה, רכבים ומיזוג אויר. הרי לקיסר נפוליאון לא היו מים זורמים בארמונו, שלא לדבר על נורת ניאון פשוטה... ובלחיצה על מתג אנו מפעילים תזמורות ומקהלות...

כל זאת, בגשמיות. וברוחניות - הרי זה דור שפע שכמוהו לא היה! רשתות חינוך תורניות מלוות את הפעוט מקטנותו ועד לישיבות הקטנות והגדולות ולכוללי האברכים. צאצאינו לומדים מפי טובי המורים, המחנכים והרבנים, בתנאים הנוחים ביותר. אולמי לימוד וספריות ענק, פנימיות משוכללות ומעדני מזון, לשובע ולא לרזון. וספרים - בכל תחום, בכזה מגוון, פאר והדר. ספרי ראשונים ואחרונים, פלפול ודרוש, הלכה ואגדה, והגישה למקורות כה קלה, עם מפתחות ערוכים, ואינדקס מפורט. ויש שיעורי תורה למבוגרים, מועדונים תורניים לנוער, וחוגי לימוד לנשים. אם נתמצת זאת במילה אחת, נאמר: פינוק!

ואנו, בראש ובראשונה, מודים על חלקנו, נותנים תודה לבוראנו, על הרוחניות ועל הגשמיות. על כל הטוב והשפע. ובמבט שני מבינים אנו עד כמה קטנים אנו, שאנו זקוקים לפינוק זה. שהחליטו במרום שאי אפשר לנסותנו בנסיונות קשים. שאינם לפי כוחינו...

הבה נזכור איך למדו לפני דור אחד בלבד! בפני איזה נסיון ניצב אב, שאיימו לשלול את פרנסתו אם לא ישלח את ילדיו לחינוך כופר, ולבו נקרע לגזרים. בפני איזה נסיון ניצב כאשר חסר בבית לחם לאכול, והוא ויתר על עזרתו של הילד כדי שילמד תורה בישיבה. וכשהנער בגר, בפני איזה נסיון ניצב כאשר ביקש להמשיך וללמוד - וכוללי אברכים כמעט ולא היו, והיתה זו תורה מתוך הדחק, 'תורה שלמדו באף' - מתוך לימוד כזה ונסיונות כאלו התחשלו והתעלו והיו למאורות, הלא המה רבותינו ומאורינו גדולי דורינו שליט"א. שלא לדבר על דורות עברו, על אבותינו הקדושים שהחזיקו באמונת אומן חרף הרדיפות הנוראות, הצרות האיומות, והתנאים הקשים מנשוא. שהצמיחו גדולי תורה ויראה, צדיקים וקדושים, בתנאי מחסור ורעב, מצור ומצוק. איזה חוסן היה בהם, שאפשר היה כך לנסותם, ועמדו בנסיונם! הרי לעומתם נראים 'נסיונותינו' שלנו מגוחכים ומצחיקים! ה'נסיון' הגדול, האם לשלוח ילד לחינוך תורני נפלא ומעולה, לחינוך של כיבוד הורים ומורשת, או להפקירו לסחרחרת מתירנות וחשיפה לסמים - האם נסיון הוא זה? ה'נסיון' הגדול, האם ללכת לשיעור תורה שכולו אור וזוהר, לקנות 'ידיעות נפלאות וזכויות אין סוף - או לבלות שעת סרק בבטלה עקרה, הלכך נסיון יקראֵ? ה'נסיון' האם ללכת לבושים בצניעות המכבדת את בעליה, או בפריצות ההופכת את ההולכים בה למוזלזלים, האם גם זה בכלל נסיון הוא?

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: כד.

חז"ל אומרים: (תהלים קמה, יח) 'קָרוֹב ה' לְכָל קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת' אין כזה דבר שהתפילה לא עושה שום דבר. בעינים הגשמיות יכולים לחשוב שהיא לא עושה שום דבר, אבל יש השפעה שאנחנו לא רואים לפעמים, וכתוב (תהלים קלו ד) 'לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ'. הרבה פעמים ה' עושה נפלאות גדולות, אבל לבדו. - שרק הוא יודע מהנפלאות הגדולות!

לדוגמא, אדם צעק והתחנן לה' על הרפואה של אחד מהילדים שלו, ואשתו מעוברת, ועל פי האמת היה צריך להיות תקלה לולד, היה צריך להולד ילד מונגולואיד רח"ל, ומכיון שהוא הרבה להתפלל לפני ה', ע"י כך בס"ד הוא סידר את כל הענינים בבטן, התורשה עבדה טוב, והילד יצא בריא.

הוא לא הפסיד שום דבר, היתה עליו 'גזירה' שיקרה לו תקלה בתורשה. וכשנולד הילד הוא רואה שהכל בסדר, והוא לא יודע, איזה נס ה' עשה איתו. 'לעושה נפלאות גדולות לבדו', ה' יודע איזו בעיה היתה אמורה להיות ומה באמת היה בסוף. הצרה שלנו היא, שהכל טבעי אצלנו.

כשאדם ח"ו מאבד את הבריאות בפעם אחת, שאיזה איבר כבר לא מתפקד כמו פעם, אז הוא רואה, ששום דבר לא פשוט. **לדוגמא**, אדם שהיה לו בעיה באוזן, שהאוזן כאבה לו עד שכמעט ויצאה נשמתו, אחרי כן בס"ד היא הבריאה, אתה תראה שכשהוא קם בבוקר, הוא אומר: 'ב"ה!!!' למה לפני כן לא אמרת 'אה', ב"ה!!!' כל עוד שהאוזן עבדה הכל היה בסדר, אבל כשהיא הפסיקה לעבוד, אז הוא הבין איזה חסד ה' עשה איתו כל הזמן.

פגשתי בבית מטבחיים ויטרינר אחד. מסכן, הוא לא היה הולך בדרך ה', אבל היתה לו אמונה בה'. הוא סיפר לי: 'קראו לי פעם לטפל בפרה שלא הצליחה ללדת, 'פרה המקשה', הוא ניתח אותה ובס"ד הצליח להוציא את העגל.

הכפרי שאל אותו: 'איך קורה דבר כזה שהפרה לא מצליחה ללדת?'

אמר לו הוטרינר: 'אתה אולי לא תאמין לי, אבל לפי מה שאני למדתי ברפואה, אני לא מבין איך היא כן מצליחה ללדת!'

כי, לפי המדע, צריכים כל כך הרבה מערכות להשתלב בזמן מדויק כדי שהוולד יוולד בלידה רגילה, ולכן, זה דבר פלאי איך בכלל נולד! הוטרינר לא מבין איך נולד! לפעמים זה חסד של 'לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ', כי אם היינו יודעים מה היה צריך להיות, ולא נהיה, היינו נבהלים כל כך עד שהיינו מאבדים את הבטחון העצמי שלנו.

אם נגיד, שהיו מראים לאדם איך שהוא עובר בכביש והיה צריך להדרס, וגם היו מראים לו את התמונה שהוא נדרס ממש, והיה רואה איך הוא נראה דרוס, ומעוך וחתוך וכו' והוציאו אותו על כסא גלגלים... ומראים לו בלילה שאחרי כן, שמחמת שהוא עשה איזה מצוה, לכן בדיוק שניה לפני הדריסה נעצרה המכונית, וכשמראים לו איך באמת היה צריך להגמר כל הנושא הזה, הוא כבר לא היה בכביש.

הוא היה אומר לחבר שלו: 'אתה יודע, אני ראיתי בתמונות מה היה צריך להיות, לכן אני לא עובר יותר בכביש וזהו'. היה מקבל פחד, וע"י כך הוא היה מאבד את כל הבטחון העצמי שלו...

דוגמא לכך רואים אצל אחד הרבנים, איך אישה רגילה, שלא היתה לה שום בעיה בריאותית, הקימה משפחה רגילה, ילדה שישה ילדים בריאים, והכל הלך למישרין. פתאום היתה לה בעיה מסוימת, עשו טעות בניתוח והיא נפטרה.

היא היתה אישה מיוחדת, היא לא נתנה לבעל שלה לבזבז את הזמן שלו, עד כדי כך, שכשהרב היה בא לאכול בצהרים היא היתה שמה לו את האוכל על הפלטה, כדי שלא יצטרך לחמם את האוכל, כדי שלא יבזבז זמן כדי לחמם אוכל לילדים, והרב היה רק פותח את

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד

מצא את המסתתר

לפרשת	נח

ללא פרסים

מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאונך, במאונך ובאלכסון.

מצא מימרה מסתתרת .

פ	ל	ח	ה	כ	ל	ח	פ	ר
ע	צ	ה	ן	ל	כ	ע	צ	א
י	פ	ע	ח	א	ל	פ	י	ש
ח	מ	ק	ו	מ	ח	צ	ע	י
פ	ע	ח	פ	א	ח	ד	ג	ו
צ	כ	ג	ה	כ	ל	פ	צ	ח
ע	ח	צ	ה	י	ה	ח	ו	פ
מ	מ	מ	נ	ש	מ	ר	ע	ח
י	י	פ	ה	ע	פ	ר	צ	מ
ע	ו	ו	ה	כ	ל	ע	ש	ש
ב	פ	ח	צ	ש	ב	ג	ח	י
ר	ע	א	ל	ה	צ	ת	פ	מ
א	ח	פ	מ	ה	ע	פ	ר	ר
פ	מ	ה	ו	פ	ט	י	ח	פ
ה	י	ק	ס	ח	ש	ר	ל	ע
ב	י	מ	ל	מ	פ	ח	ר	ה
ר	ח	פ	ח	ת	מ	ל	ע	א
ח	ל	נ	מ	ו	פ	ב	ח	ל
ע	פ	ש	ק	ל	ש	ע	ו	פ
צ	נ	י	פ	ח	צ	פ	י	ל

שבעה	חמס	יקום
גשם	מבול	ארבעים
חמשים	בהמה	רוח
רמש	וישאר	נשמת
חיים	נח	אררט
חם	גפר	יפת
וימח	שם	חרבה

תאם מצאת את המשפט:
מאת : קהלת פרק ג
הכל הולך אל מקום אחד הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר :

בס"ד

קח פסק זמן...

מעוניין בהפרסומת לשלוח:

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שמא איפוחד?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים: הרב נתנאל יהב, טל': 7124735 - 052.

* **שמחות האירוח מיועדות רק לערוקים.**

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשה...

רבי יהודה שראף זצ"ל.

הגאון **רבי יהודה שראף זצ"ל**, מגדולי מצרים היה לפני כשלוש מאות שנה. רבם של גדולי עולם היה, כרבינו הפרי חדש זצ"ל ומהר"ש פרימו זצ"ל. בספר "מעיל צדקה" (אות א' תרפב) נכתב בשמו שדרש ברבים, שאם אין לו לאדם אלא שקל אחד לקנות בו לחם לאכול ונתנו לעני, הריהו ערב בעדו שהבורא ימציא לו פרנסתו. משום שנתינתו הורתה על חוסן אמונתו בבורא, והבורא יתברך מתגמל את הבוטחים בו!

פעם הגיע הגאון לכפר אחד, ובין מקבלי פניו היה השוחט המקומי. נראה היה לו ששוחט זה עם הארץ, ואינו יודע אף דינים בסיסיים. אך מובן שלא יפעל על פי חששו בלבד.

אחד התושבים האמידים זכה בגאון הנכבד כאורחו וערך לכבודו סעודה. הזמין אליה את נכבדי העדה, והשוחט בכללם. מה עשה הגאון, טמן דף נייר במעטפה, וביקש מבתו של המארח שתכנס בעיצומה של הסעודה ותגיש לו את המעטפה. בסעודה קיבל הגאון את המעטפה, הוציא מתוכה את גליון הנייר, הסתכל בו ופרץ בבכיה נרגשת.

"מה ארע", נחרדו כולם.

"בעוונותי, הגיעתני הבשורה המרה שחמשת בנותי חולות אנושות במגפה שפרצה בעירי! הוי על בנותי האהובות שהיה, דרסה, חלדה, הגרמה, עיקורי!" ופנה אל השוחט: "יעמוד מר ויאמר פרק תהלים להחלמתן!"

עמד השוחט ופתח בתפילה, מבלי שידע שהגאון מנה את חמשת הדברים הפוסלים את השחיטה, אף את שמותם לא הכיר...

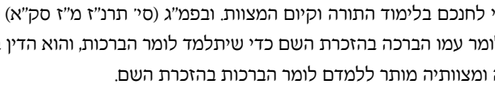

א. עניית אמן אחר בקשות שונות ואיחולים, וברכות ללא שם ומלכות

מ"ב סק"ט: איתא במדרש כששומע שאחד מתפלל דבר או מברך לישראל אפילו בלא הזכרת השם חייב לענות אמן וכו'. יש הכותבים ש'חייב' לאו דווקא ואין זה אלא ממדת חסידות, וכן הוא באורחות חיים (להרא"ה מלוניל) "ראיתי בתשובת הגאונים שמותר לענות אמן אחר הרחמן שבסוף ברכת המזון וכן מפורש בהלכות גדולות וכן עיקר".

ודע, כי הדברים האמורים הכא היינו בברכות ותפילות שונות שתיקנו לנו קדמונינו, וכגון 'מי שבירך' וכדו', אבל נוסח ברכה שתיקנו חז"ל, כשמברכין ללא הזכרת שם ומלכות עקב ספק בחיוב הברכה, וכגון ברכת 'ברוך שפטרני מעונשו של זה' גרע טפי ואין חיוב כלל לענות. אם כי אין בזה איסור ורשאים לענות.

ב. לענות אמן אחר ברכת קטן שלא הגיע לחינוך

סעי' ג', שו"ע: אבל בשעה שהם מברכין לפטור את עצמן כיון דבני חינוך הם עונים אחריהם אמן. ובמ"ב (סקט"ז) משמע דעל ברכה שמברך על אכילה וכה"ג קודם שהגיע לחינוך אין לענות אמן עליו (פמ"ג). וגיל חינוך של קטן לענין זה הוא משעה שיודע עפ"י דעתו למי מברכין ומתפללים, והוא באפשרות שיהיה מגיל חמש והלאה כל קטן לפי חריפותו וידיעותיו, וכשקטן הגיע לדעה זו חייבים לענות על כל ברכותיו אמן, ואפילו כשאוחז באמצע פסוקי דזמרה וכדו'.

והנה, המנהג הפשוט הרווח בישראל מדורי דורות לענות אמן גם אחר ברכת קטני קטנים שלא הגיעו לחינוך, והנח להם לישראל אם אינם נביאים בני נביאים הם, כי בכך גם מחנכים את הקטן בעצמו לענות אמן כששומע ברכות מאחרים, שענין גדול יש בזה אפילו עדיין אינו בר חינוך.

ואפילו ידעינן שהקטן אינו נקי כהוגן מצואה וכדו' שפיר דמי לענות אמן אחר ברכותיו ולחנכו לומר ברכות ושאר דברים שבקדושה, כיון שמחנכים אותו ומעירים תשומת לבו גם לענין ניקוי הגוף, לכן אף על פי שידעינן שאינו נקי לא איכפת לן, כיון שהקטן אינו בר חיובא מדינא, וגם לענין צואה בפי הטבעת אף על פי שמעכבת אצל גדול אפילו במשהו מלומר ברכות ושאר דברים שבקדושה.

ג. ללמד לקטנים ולבעלי תשובה הברכות עם הזכרת השמות הקדושים

מ"ב סק"ד: ואפילו הרב יכול להזכיר השם כדי ללמד להתינוק הברכות שהרי על כרחך אנו צריכים ללמוד עמהם כדי לחנכם בלימוד התורה וקיום המצוות. ובפמ"ג (סי' תרנ"ז מ"ז סק"א) שאפילו הקטן לפני גיל חינוך מותר לומר עמו הברכה בהזכרת השם כדי שיתלמד לומר הברכות, והוא הדין בגדולים שלא למדו ולא שמרו התורה ומצוותיה מותר ללמדם לומר הברכות בהזכרת השם.

אמנם יש להשתדל להקרות לקטנים וכדו' כל תיבות הברכה וללמדם שיאמרו את שמות הקודש בעצמם ע"י רמז או התחלת אות אחד מהשמות.

ד. הזכרת השמות הק' דרך לימודו כשמוזכר ברכות או פסוקים

שם: ודווקא עם התינוק מותר להזכיר את השם, אבל גדול בשעה שלומד הברכות בגמ' אומר בלא הזכרת השם ורק כשלומד הפסוקים הנזכרים בתלמוד רשאי לאומרם כמו שהם כתובים עם הזכרת השם. ואפילו אינם פסוקים שלמים, ובהרבה פוסקים מצינו שלא רק שרשאי להזכיר השם אלא צריך לעשות כן, כי אין זה דרך כבוד כלפי מעלה לומר 'השם' או אלקינו בקו"ף ושק"י בקו"ף וכיוצ"ז, ורק בנוסח ברכה המובא בגמ' יש לומר השם ואלקינו וכדו' כי אי אפשר בענין אחר.

אמנם מאידך גיסא מצינו לכמה מגדולי הדורות שלא היו מזכירים את שם השם תוך כדי לימודם או בשעה שדרשו לפני הציבור, ואפילו כשהיו קוראים פסוקים שלמים.